

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 256/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti FECUPRAL, spol. s r. o., Ľudovíta Štúra 17, Veľký Šariš, právne zastúpenej advokátom JUDr. Ondrejom Petránom, Puškinova 16, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 95/2016 z 29. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti FECUPRAL, spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti FECUPRAL, spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžo 95/2016 z 29. novembra 2017. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 8. marca 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 22. marca 2010 žiadosť o vydanie integrovaného povolenia pre prevádzku „*Nadregionálne centrum materiálového a energetického zhodnocovania odpadov*“ (ďalej len „dotknutá prevádzka“), ktorého súčasťou bolo aj stavebné konanie o povolení stavby dotknutej prevádzky. Slovenská inšpekcia životného prostredia, inšpektorát životného prostredia Košice (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) ako príslušný orgán štátnej správy pre životné prostredie rozhodnutím č. 4838-3220/2011/Kov, Mer/571380108 z 3. februára 2011 nepovolil vykonávanie činnosti v dotknutej prevádzke z dôvodu nesúhlasného záväzného stanoviska dotknutého orgánu mesta Prešov ako miestne príslušného stavebného úradu.

Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodla Slovenská inšpekcia životného prostredia, ústredie – útvar integrovaného povoľovania a kontroly (ďalej len „druhostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. 4682-20429/27/2011/Šop z 13. júla 2011 tak, že odvolanie zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

3. Sťažovateľka sa žalobou z 19. augusta 2011 podanou na príslušnom Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) domáhala zrušenia rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu z dôvodu, že napadnuté rozhodnutia trpia vadou nesprávneho právneho posúdenia vecí. Žalobné námietky sťažovateľky boli totožné s odvolacími námietkami proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu.

Krajský súd žalobu rozsudkom č. k. 1 S 110/2011-285 z 10. marca 2016 zamietol, pričom sa v odôvodnení rozhodnutia stotožnil s argumentáciou druhostupňového správneho orgánu.

Na základe odvolania sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu rozhodoval najvyšší súd v konaní, ktorého ústavnosť je predmetom tohto konania pred ústavným súdom. Najvyšší súd ako súd odvolací rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 Sžo 95/2016 z 29. novembra 2017 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľke doručený 9. januára 2018.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti okrem iného uviedla:

«Sťažovateľ považuje Rozsudok NS SR, ako aj jemu predchádzajúci Rozsudok KS PO za nezákonný, a to najmä z dôvodu ich nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Súčasne sa sťažovateľ domnieva, že rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci a v konaní došlo k podstatným vadám, ktoré majú za následok zásah do ústavného práva na súdnu ochranu sťažovateľa.

Predovšetkým Rozsudok NS SR a rovnako aj Rozsudok KS PO trpí vadou nepreskúmateľnosti, a to najmä v tom:

a) NS SR, ako súd odvolací, sa nezaoberal všetkými odvolacími dôvodmi v zmysle odvolania sťažovateľa zo dňa 13.06.2016 proti Rozsudku KS PO. V odvolaní, okrem iného, sťažovateľ tvrdí, že dotknutý orgán (Mesto Prešov) v stavebnom konaní vydalo dve záväzné stanoviská, a to záväzné stanovisko zo dňa 09.01.2008 (ďalej len „Skoršie záväzné vyjadrenie 2008“) a následne v poradí druhé záväzné stanovisko zo dňa 20.04.2010 (ďalej len „Neskoršie záväzné vyjadrenie 2010“). Tak ako v prvoinštančnom konaní, tak aj v konaní odvolacom sťažovateľ tvrdil, že Neskoršie záväzné vyjadrenie 2010 svojím obsahom rozporuje Skoršiemu záväznému vyjadreniu 2008, pričom obidve stanoviská majú tú istú právnu silu. S týmto tvrdením sťažovateľa sa odvolací súd, ale ani súd prvej inštancie dostatočným spôsobom nevysporiadali, čo spôsobilo nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Sťažovateľ stále tvrdí, že pokyny uvedené v Skoršom záväznom vyjadrení 2008 splnil, pričom nebol následný dôvod v tom istom stavebnom konaní vydávať Mestom Prešov Neskoršie záväzné vyjadrenie 2010. Ak sa tak aj stalo, v poradí ďalšie Neskoršie záväzné vyjadrenie 2010 je nezákonné.

b) Sťažovateľ od počiatku tvrdí, že v konkrétnom prípade jeho činnosť (spalovanie nebezpečného dopadu v SR z environmentálneho ako aj z koncepčného hľadiska) je nielen celospoločenským záujmom, ale aj verejným záujmom zúčastnenej osoby v súdnom konaní

(Mesta Prešov). Teda ak odvolací súd rozhodoval bez nariadenia pojednávania, došlo na strane sťažovateľa k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Už aj toto zistenie sťažovateľa je dôvodom minimálne na zrušenie Rozsudku NS.

c) Základné právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby postup a rozhodnutia súdov boli preskúmateľné, aby ich rozhodnutia obsahovali dostatok relevantných dôvodov objasňujúcich výroky a súčasne, aby také rozhodnutia neboli arbitrárne. Zákom ustanovená povinnosť súdu dbať na splnenie zákonných náležitosti samotného výroku rozhodnutia, ako aj jeho odôvodnenia (vrátane zistenia skutkového stavu a jeho hodnotenia v dostatočnom rozsahu) predstavuje nielen jednu zo základných podmienok na zákone zodpovedajúce rozhodnutie, ale je tiež jedným zo základných znakov zákonom garantovaného postupu a ochrany práv.

d) Ďalším dôvodom je nesprávne právne posúdenie prejednávanej veci zo strany prvostupňového a odvolacieho súdu. Nesprávne právne posúdenie sa prejavilo v prvom rade v nesprávnom právnom posúdení a vyhodnotení dôkazov, predložených listinných dokumentov, stanovísk a vyjadrení, ktoré sťažovateľ predložil do súdneho spisu. S listinnými dôkazmi a najmä právnou argumentáciou podloženou ustálenou judikatúrou a platnými zákonmi Slovenskej republiky sa sudy nevysporiadali, čo má zásadný vplyv pre správne rozhodnutie vo veci samej...

... Vyššie uvedené námietky vzniesol a vznášal sťažovateľ opakovane od počiatku v administratívnom konaní pred prvostupňovým správnym orgánom, následne v odvolacom konaní o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu a rovnako tak aj v samotnej žalobe o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu a zároveň v odvolacom konaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie...

... Sudy sa v Napadnutých rozhodnutiach úplne opomenuli vysporiadať s námietkami sťažovateľa, hoci právna argumentácia v nich obsiahnutá má zásadný význam pre rozhodnutie vo veci samej. Sudy sa iba obmedzili na konštatovanie, že „toto“ sťažovateľ uviedol a že argumentácia/námietky sťažovateľa „považuje za nedôvodné“, a to bez ďalšieho. Žiadne dôvody, vysvetlenia a ani čo i len náznak popisu úvahy súdov, ktorými boli vedení pri hodnotení dôkazov v kontexte vecnej právnej argumentácie sťažovateľa rozhodnutia neobsahujú.

Absencia dôvodov v Napádaných rozhodnutiach a rozhodnutiach správnych orgánov nie je jediným dôvodom ich nezákonnosti. Pristupuje k nej rovnako tak absencia odôvodnenia Neskoršieho záväzného vyjadrenia 2010, v ktorom malo byť dotknutým orgánom v súlade s ust. § 140b ods. 3 SZ jasne uvedené, že už skôr bolo na žiadosť sťažovateľa vydané Skoršie záväzné vyjadrenie 2008, akej veci sa týkalo, prečo je vydávané neskoršie záväzné vyjadrenie 2010, v čom dotknutý orgán vidí splnenie zákonných predpokladov na zmenu či zrušenie skoršieho záväzného vyjadrenia a v neposlednom rade vysvetlenie, prečo a na základe akých zákonných predpokladov v zmysle princípu legality verejnej moci podľa článku 2 ods. 2 Ústavy SR je záväzné vyjadrenie vydávané s odkazom na ešte neúčinný „Územný plán“.

... Domnievame sa, že z odôvodnenia Napadnutých rozhodnutí je zrejmé, že prvostupňový súd ani odvolací súd sa o preskúmanie „podkladových“ správnych aktov (záväzných vyjadrení Mesta Prešov) ani len nepokúsil, čoho dôsledkom nemôže byť nič iné, než nezákonnosť Napádaných rozhodnutí z dôvodu ich nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov.»

5. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 10Sžo/95/2016 z 29.11.2017 porušil základné právo spoločnosti FECUPRAL, spol. s r.o., so sídlom Ľudovíta Štúra 17, 082 21 Veľký Šariš, IČO: 36 448 974 na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

I. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžo/95/2016 z 29.11.2017 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1S/110/2011 z 10.03.2016 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

II. Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť spoločnosti FECUPRAL, spol. s r.o. náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu do 15 dni od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

9. Integrované povoľovanie je osobitným druhom správneho konania, v rámci ktorého orgán štátnej starostlivosti o životné prostredie realizuje svoju rozhodovaciu právomoc v právnom režime zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného

do 14. marca 2013, teda v čase rozhodovania o žiadosti o vydanie integrovaného povolenia pre dotknutú prevádzku.

III.

10. Ako to z petitu sťažnosti zjavne vyplýva, sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, odôvodňujúc to jeho nepreskúmateľnosťou pre nedostatočné odôvodnenie.

11. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidas v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

12. Ústavný súd preto v záujme presvedčivosti vlastnej rozhodovacej činnosti považoval za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu:

«Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj rozhodnutia žalovanej (teda druhostupňového správneho orgánu, pozn.) najvyšší súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, a to, že žalovaná postupovala v súlade so zákonom, ak nepovolila žalobkyni vykonávanie činnosti v prevádzke „Nadregionálne centrum materiálového a energetického zhodnocovania odpadov“ z dôvodu nesúhlasného záväzného stanoviska Mesta Prešov podľa § 120 ods. 2 Stavebného zákona, ktorého správnosť overoval aj Krajský stavebný úrad Prešov.

Odvolačí súd uvádza, že správne orgány postupovali správne, keď si vyžiadali pre vydanie integrovaného povolenia záväzné stanovisko všeobecného stavebného úradu. Vzhľadom na námietky žalobkyne v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu si žalovaná správne podľa § 140b ods. 6 Stavebného zákona vyžiadala potvrdenie alebo zmenu stanoviska od Krajského stavebného úradu Prešov. Krajský stavebný úrad Prešov listom č. 2011-412-02 zo dňa 17.06.2011 potvrdil svoje predchádzajúce vyjadrenie, ktoré potvrdzovalo správnosť negatívneho záväzného stanoviska Mesta Prešov, stavebného úradu. S poukazom na § 8 ods. 4 zákona o IPKZ a § 120 ods. 1, ods. 2 Stavebného zákona to znamená, že žalovaná konala na základe stanoviska všeobecného stavebného úradu, potvrdeného krajským stavebným úradom, ktoré je pre Inšpektorát životného prostredia Košice, ako špeciálny stavebný úrad podľa § 140b ods. 1 Stavebného zákona záväzné. Inšpektorát nie je oprávnený overovať dodržanie podmienok určených územným plánom zóny, ak sa územné rozhodnutie nevydáva. V priebehu konania vykonaného aj podľa § 140b ods. 5 Stavebného zákona nebolo nesúhlasné záväzné stanovisko Mesta Prešov, ako miestne príslušného stavebného úradu, zmenené ani zrušené.

Na námietky žalobkyne, týkajúce sa existencie dvoch rozdielnych záväzných stanovísk a nesplnenie podmienok na zmenu existujúceho záväzného stanoviska odvolačí súd uvádza, že nie sú dôvodné. Z administratívneho spisu vyplýva, že záväzné stanovisko Mesta Prešov zo dňa 09.01.2008 sa týkalo územného konania, v ktorom Mesto Prešov uviedlo, že stavba Nadregionálne centrum v areáli prevádzkovateľa v súlade s § 39a ods. 3 písm. d) Stavebného zákona si nevyžaduje vydanie rozhodnutia o umiestení stavby. Záväzné stanovisko Mesta Prešov, ako dotknutého orgánu podľa § 10 ods. 4 písm. b) zákona o IPKZ a § 140a ods. 1 písm. b) Stavebného zákona zo dňa 20.04.2010 bolo doručené Inšpektorátu životného prostredia Košice dňa 28.04.2010, ktoré bolo vydané podľa § 140b Stavebného

zákona v súlade s § 120 ods. 2 Stavebného zákona, v ktorom je uvedené, že po posúdení projektovej dokumentácie pre navrhovanú stavbu nesúhlasí s vydaním integrovaného povolenia pre stavbu Nadregionálne centrum v areáli prevádzkovateľa. Z uvedeného je zrejmé, že ide o záväzné stanoviská v dvoch rozdielnych konaniach, a preto sa odvolací súd s tvrdením žalobkyne, že existujú dve rozdielne záväzné stanoviská a že neboli splnené podmienky na zmenu skoršieho záväzného stanoviska nemohol stotožniť.

Na námietku žalobkyne, podľa ktorej sa krajský súd nedostatočne vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe odvolací súd uvádza, že nie je dôvodná. Z rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že ten sa zaoberal všetkými podstatnými žalobnými námietkami a svoje závery dostatočným spôsobom aj odôvodnil. Z uvedeného dôvodu odvolací súd námietke žalobkyne nevyhovel.

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s opakovanými právnymi námietkami odvolateľa sa súd prvého stupňa ako aj žalovaná v rozhodnutí riadne vysporiadali a nenechali otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia.»

13. Po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej sa najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí nezaoberal všetkými odvolacími dôvodmi, nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Najvyšší súd dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Uvedené platí, aj pokiaľ ide sťažovateľkou namietané rozhodnutie najvyššieho súdu vydané bez nariadenia pojednávania. Aj v tomto najvyšší súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie, a preto odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu.

14. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená

na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody právnickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval ich judikatúru.

15. Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07, II. ÚS 567/2015).

16. Ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie odvolania sťažovateľky, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade jednoduchého práva, ktorý by popieral jeho účel a zmysel, a nezistil teda príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľky a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o jej odvolaní.

17. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 288/2016).

18. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

19. Ústavný súd je v zmysle § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde návrhom (sťažnosťou) viazaný. Citované ustanovenie pritom vo svojej judikatúre stabilne interpretuje ako viazanosť petitom sťažnosti (napr. IV. ÚS 106/2013, II. ÚS 643/2013). Keďže v petite sťažnosti sťažovateľka žiada vysloviť len porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je prípustné meritórne sa zaoberať námietkou porušenia aj čl. 36 ods. 1 listiny, ktorú sťažovateľka, súdiac podľa úvodu jej sťažnosti, zrejme chcela uplatniť tiež. Keďže ústavný súd je viazaný petitom sťažnosti, považuje namietané porušenie tých práv, ktoré sťažovateľka nepremietla do petitu vo vzťahu ku konkrétnemu porušovateľovi, len za súčasť jej právnej argumentácie.

20. Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2018